

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **A. E.**, narozený dne X
pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2025, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce je příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti. Do ČR přicestoval v roce 2022. Dne 20. 11. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím Policie ČR ze dne 28. 11. 2022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, rozhodnutím ze dne 20. 2. 2023 mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu a v září 2023 bylo realizováno vyhoštění a žalobce deportován do Turecka. Dne 18. 10. 2025 žalobce opětovně přicestoval do ČR, avšak bez platného pobytového oprávnění, a proto mu Policie ČR rozhodnutím ze dne 20. 10. 2025 znovu uložila správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU po dobu tří let.

3. Dne 24. 10. 2025 podal žalobce další žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě uplatnil tyto žalobní body:
- a) Žalovaný posoudil žádost žalobce jako opakovanou ve smyslu § 11a zákona o azylu nesprávně, neboť žalobce po ukončení předchozího azylového řízení území ČR opustil a až po letech se vrátil a podal novou žádost.
 - b) Žalovaný se nevypořádal s otázkou, zda jsou orgány veřejné moci v Turecku schopny a ochotny poskytnout žalobci (jakožto svědkovi trestného činu) dostatečnou ochranu před hrozbami ze strany pachatele.
 - c) Přicestoval-li žalobce podle žalovaného do ČR přes Maďarsko a Rakousko, měl žalovaný rozhodnout, že je žádost nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a že státem příslušným k jejímu posouzení je podle čl. 3 nařízení Dublin III¹ Maďarsko nebo Rakousko.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, shrnul judikaturu k posuzování opakovaných žádostí, zdůraznil, že je-li žádost nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a uvedl, že žalobce žádnou novou azylově relevantní skutečnost neuvedl, a tudíž nebylo na místě jeho opakovanou žádost posoudit meritorně. Dále uvedl, že ČR je prvním a jediným členským státem EU, ve kterém podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu a že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií obsažených v kapitole III. nařízení Dublin III.

C) Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

Opakovaná žádost

7. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí *žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

8. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.*
9. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
10. Žalobce namítl, že jeho žádost o mezinárodní ochranu ze dne 24. 10. 2025 neměla být posouzena jako opakovaná, neboť po vyřízení první žádosti opustil území členských států EU a další žádost podal až po uplynutí několika let. Tato argumentace však nemá oporu v jazykovém výkladu citovaného § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Podle krajského soudu z textu tohoto ustanovení vyplývají dva pojmové znaky opakované žádosti, a to: 1) totožnost žadatele a 2) podání žádosti před nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany, nebo kdykoli po nabytí jeho právní moci. Žádné jiné podmínky zákon nestanoví. Soudem potvrzené slovo „kdykoli“ užit v daném ustanovení jednoznačně vyjadřuje, že není relevantní, jak dlouhá doba uplynula mezi oběma žádostmi. Současné z uvedeného ustanovení nelze dovodit, že by bylo jakkoli relevantní, co žadatel v období mezi podáním první a další žádosti dělal, tj. zda opustil území ČR, resp. členských států EU vůbec, či nikoli, ani to, zda v tomto mezidobí disponoval pobytovým oprávněním podle zákona o pobytu cizinců².
11. Jazykový výklad má přitom svou nezastupitelnou roli, neboť především jeho prostřednictvím právo přibližuje regulaci běžným adresátům. Ústavní soud ve stanovisku pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96 (ST 1/9 SbNU 471) uvedl, že v případě aplikace „*právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejjasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým*“. Doslovné znění vykládaného § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu je však podle krajského soudu zcela jasné a srozumitelné a více interpretací (např. směřujících k závěru, že definičním znakem opakované žádosti je také neopuštění ČR po rozhodnutí o první žádosti, či absence získání pobytového oprávnění v tomto mezidobí) nepřipouští, takže v tomto případě o upřednostňování teleologického výkladu před výkladem jazykovým nelze uvažovat.
12. Nadto je třeba uvést, že se nejedná ani o případ, kdy by se doslovné znění zákona ocitalo v rozporu s jeho smyslem a účelem. Cílem úpravy opakovaných žádostí v zákoně o azylu je zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany k prodloužení pobytu žadatelů na území, oddálení či zabránění jejich návratu do země původu a k profitování z materiálních benefitů žadatelům poskytovaných, avšak dosažení takového cíle lze bezpochyby sledovat i u cizinců, kteří po skončení prvního azylového řízení opustili území a až následně se vrátili zpět. Ostatně samotné podání opakované žádosti zakládá žadateli právo na území setrvat (viz § 3d odst. 1 věta první před středníkem zákona o azylu), takže úprava opakovaných žádostí není způsobilá prodloužení pobytu žadatelů na území bez dalšího zabránit (na rozdíl

² Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

od úpravy tzv. další opakované žádosti, jejíž podání již právo setrvat na území nezakládá – viz § 3d odst. 1 věta první za středníkem zákona o azylu). Nelze tudíž souhlasit s žalobcem, že s ohledem na účel právní úpravy opakovaných žádostí směřuje § 11a zákona o azylu jen na opakované žádosti cizinců, kteří dosud neopustili území.

13. K námitce žalobce, že výklad žalovaného (a soudu) by vedl k tomu, že by mohly být za opakované považovány i žádosti podávané s odstupem několika desítek let, krajský soud uvádí, že se jedná o hypotetický příklad „*ad absurdum*“, který se ani zdaleka neblíží skutkovým okolnostem posuzované věci, neboť žalobce nepodal opakovanou žádost po uplynutí desítek let poté, co byla zamítnuta jeho první žádost, nýbrž po dvou a půl letech od prvního rozhodnutí, bezprostředně poté, co mu uplynul zákaz pobytu spojený se správním vyhoštěním. Doba dvou a půl let přitom není natolik dlouhá, aby nebylo a priori možné vycházet ze zjištění učiněných v minulém řízení. Nicméně, pokud by byla opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána žalobcem po skutečně velmi dlouhém časovém období, byla by určitě vyšší pravděpodobnost, že by se jeho osobní situace nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnila, takže by tvrdil nové azylově relevantní skutečnosti, a tudíž by jeho žádost byla posouzena v režimu přípustnosti, tj. věcně.
14. Lze tak shrnout, že žalobce podal první žádost dne 20. 11. 2022 a druhou dne 24. 10. 2025, přičemž se jedná nepochybně o tutéž osobu a současně platí, že druhou žádost podal žalobce poté, co rozhodnutí žalovaného o první žádosti ze dne 20. 2. 2023, č. j. X, nabylo právní moci, tj. po dni 7. 3. 2023. Žalovaný tak správně vyhodnotil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 10. 2025 je žádostí opakovanou.

Nová skutečnost – pronásledování pachatelem znásilnění

15. Dále žalobce žalovanému vytknul, že se nevypořádal s otázkou, zda jsou orgány veřejné moci v Turecku schopny a ochotny poskytnout žalobci, jakožto svědkovi trestného činu, dostatečnou ochranu před hrozbami ze strany pachatele. Není-li tomu tak, jde o důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, příp. pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) téhož zákona. Žádost by pak podle žalobce obsahovala nové skutečnosti ve smyslu § 11a písm. b) zákona o azylu.
16. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce v opakované žádosti ze dne 24. 10. 2025 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu lepších životních podmínek v ČR, dále z důvodu, že má v ČR přítelkyni, a dále, že byl svědkem znásilnění, přičemž pachatel tohoto činu jej pronásleduje.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, že pronásledování ze strany pachatele znásilnění je tvrzení, které žalobce v první žádosti neuvedl, tj. že jde o tvrzení nové. Následně se pak tvrzení žalobce, že by v létě roku 2024 svědkem znásilnění 17leté dívky ve městě Mardin-Derik, věnoval žalovaný velmi podrobně na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Popsal, že žalobce nejprve tvrdil, že mu v Turecku hrozí problémy ze strany tureckých orgánů, neboť zmíněné znásilnění nenahlásil, následně však toto své tvrzení důrazně popřel a začal tvrdit, že je obětí pronásledování ze strany pachatele uvedeného znásilnění, který mu měl opakovaně vyhrožovat, avšak žalobce nic z toho tureckým orgánům nenahlásil. Poté žalovaný analyzoval výpovědi žalobce a dospěl k závěru, že si žalobce celý incident vymyslel, aby zakryl jediný skutečný důvod opakované žádosti, jímž je snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný zdůraznil rozpornost tvrzení žalobce, že zmíněné znásilnění neohlásil proto, že proti pachateli neměl dost důkazů, a na druhé straně tvrzení, že se s tímto

pachatelem následně opakovaně potkával, a dále poukázal i na nesmyslnost vysvětlení žalobce, jak si pachatel obstaral jeho telefonní číslo.

18. K otázce pronásledování nestátními aktéry a požadavkům účinnosti ochrany v zemi původu existuje početná judikatura NSS (viz např. rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Podle ní musí u soukromých osob, jakožto původců pronásledování nebo vážné újmy, přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (viz rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62).
19. Žalobce se však na státní orgány (policii) v Turecku s obavami z pronásledování pachatelem znásilnění neobrátil, aniž by v řízení o opakované žádosti tvrdil, že tak neučinil z důvodu opodstatněné obavy, že by mu ochrana poskytnuta nebyla. Nevyužití možnosti ochrany ze strany státních orgánů země původu tak nelze klást těmto orgánům k tíži, stejně jako nelze žalovanému vytýkat, že se nevypořádal s otázkou, zda by mu byly tyto orgány teoreticky schopny či ochotny pomoc poskytnout. Žalobce vůbec netvrdil, že by mu státní orgány země původu pomoc odepřely ani že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta, pokud by o ni byl požádal, takže otázka pokládaná žalobcem v žalobě v řízení vůbec nevystala.
20. Nevypořádání se s otázkou, zda jsou orgány veřejné moci v Turecku schopny a ochotny poskytnout žalobci (jakožto svědkovi trestného činu) dostatečnou ochranu před hrozbami ze strany pachatele, tudíž vytkl žalobce žalovanému nedůvodně. Krajský soud hodnotí úvahy žalovaného týkající se tvrzení o pronásledování žalobcem jako logické a jako správný hodnotí závěr žalovaného, že tento zcela nevěrohodný příběh nemůže být novou azylově relevantní skutečností, tj. skutečností svědčící o tom, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Lze tak uzavřít, že nová skutečnost, pro kterou by měla být opakovaná žádost žalobce věcně posouzena, v řízení nevystala.

Nepřípustnost žádosti podle čl. III nařízení Dublin

21. Konečně žalobce namítal, že žádost měla být shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť přicestoval do ČR přes Maďarsko a Rakousko, takže podle čl. 3 nařízení Dublin III, je k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jeden z těchto států.
22. Krajský soud předně uvádí, že sama skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, přes které země žalobce do ČR přicestoval, nezaložila jeho povinnost odůvodňovat v napadeném rozhodnutí příslušnost ČR k posouzení předmětné žádosti žalobce (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2025, č. j. 19 Az 13/2025-32, odst. 14). Dále pak soud uvádí, že je námitka žalobce zcela lichá.
23. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, *je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie*. Tímto předpisem je nařízení Dublin III, které v čl. 3 bod 1 stanoví, že *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Dále v bodě 2 odst. 1 téhož článku uvádí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení*

žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V kapitole III čl. 7 bod 2 nařízení Dublin III je pak stanoveno, že členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

24. Z citované úpravy tak vyplývá, že pro určení státu příslušného k posouzení žádosti je rozhodující stavu v době podání první žalobcovy žádosti žalobcem, a nikoliv stav v době podání žádosti opakované, přičemž ze správního spisu (konkrétně ze záznamu o výsledku porovnávání otisku prstů v systému EURODAC založeného na č. 1. 9 správního spisu) nevyplývá, že by v době podání první žalobcovy žádosti o azyl bylo naplněno některé z kritérií uvedených v čl. 8 až 15 nařízení Dublin III. Příslušnost k posouzení opakované žádosti žalobce tak byla správně určena podle článku 3 odst. 2 kapitoly II. téhož nařízení, tj. příslušnou byla ČR, jakožto první členský stát, v němž byla žádost podána. Přicestování žalobce do ČR v říjnu 2025 přes Maďarsko a Rakousko tudíž není k posouzení příslušnosti státu jakkoli relevantní.

D) Závěr a náklady řízení

25. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. února 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně